

skulle erstattes, men det Tab, som Arbejderen lider ved at miste sin Arbejdskraft, og det er akkurat lige stort, enten Ulykken sker ved Arbejde paa et Hunde- eller Hønschus eller ved at arbejde paa et af de største Maskinværksteder. Der er saamænd ogsaa smaa Arbejde paa disse. Det er slet ikke noget stort Arbejde at staa ved en Maskine. Det er sædvanligvis Maskinen, der gør Arbejdet. Man siger endogsaa, at det skal være aandssløvende at staa og arbejde i lang Tid med disse Maskiner. Blot at staa og gribe i et Hjul, der skal bore nogle Huller, og som ellers besørger det altsammen selv, eller staa ved en Drejebænk, som kan gaa i Timevis, uden at man behøver at røre ved den, er ikke noget saa anstrengende Arbejde, og der er endda meget simple Arbejder paa saadanne Værksteder. Jeg tror altsaa ikke, man kan raisonnere derhen, at man ikke skulde kunne give Erstatning til en Mand, der arbejder paa et Hundehus; thi det er ikke det, Manden arbejder paa, der er det afgørende. Enhver, som arbejder i en ærlig og lovlig Næringsvej, har efter min Mening samme Ret til at kræve Forsørgelse af Samfundet, naar han i dette Arbejde mister sin Arbejdskraft.

Wulff: Naar jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger i denne Sag, skal jeg holde mig aldeles borte fra den politiske Side, som er fremdragen. Særlig naar det staaar saaledes, at Loven angribes og kaldes en Højreløve, er min Stilling jo saaledes, at jeg ikke kan mistænkes for politiske Bevegrunde. Jeg skal da holde mig til den saglige Side og gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Ministers Udtalelser i sidste Møde. Jeg vil da begynde med at understrege den stærke Udtalelse fra den højtærede Minister, hvori han sagde god for, at vi her ganske roligt kunne tillade os at foretage Ændringer i denne Lov, uden at dens Skæbne derfor vilde komme i Fare i Landstinget. Den højtærede Minister udtalte, dersom jeg med Forandringens Tilladelse maa citere nogle faa Linier: „Jeg nærer ingen som helst Tvivl om, at hvis Lovforslaget kom derop igen, vilde man, ikke mindst fra det konservative Partis Side, fastholde sit Syn paa denne Opgaves Løsning som ønskelig netop paa det foreliggende Grundlag. Der vil ikke fra det konservative Partis Side være nogen Forandring i Anskuelse for saa vidt at befrygte“. Naar jeg understreger dette, er det, fordi jeg deri ser en Forsikring om, at man ganske rolig kan lade den Frygt ligge,

som en eller anden maatte nære for mulig at kunne forspilde hele den Begyndelse, man her ønsker at gøre paa Ulykkesforsikringslovgivningens Omraade. Vi kunne godt tillade os saa megen Tid, at vi kunne indføre Ændringer paa saadanne Punkter, hvor der under Diskussionen har vist sig at være virkelig Trang dertil. — Jeg skal saa gaa over til nogle af den højtærede Ministers Bemærkninger om Enkelthederne. Der har været Tale om selve Lovens Titel, hvorvidt Loven kunde kaldes en Forsikringslov eller ikke. Det er maaske nærmest en Strid om Ord, og jeg skal derfor ikke komme dybere ind derpaa. Men jeg vil dog spørge, om man kan kalde Loven for en Forsikringslov, naar Resultatet bliver, som det i det mindste i enkelte Tilfælde vil blive, at den Arbejder, der vil gøre sit Krav gældende, intet faar, fordi der intet er at faa. Jeg tror ikke, man kan sige, at *han* har været forsikret, og jeg tror derfor, at min Indvending mod denne Lovs Titel havde sin Berettigelse. Med Hensyn til de øvrige Enkeltheder er det ogsaa fra den højtærede Ministers Side blevet gjort stærkt gældende, at Loven hviler paa Arbejdsgivernes Ansvar. Der er fra anden Side gjort opmærksom paa det uklare i at kalde denne Lov en Ansvarlighedslov. Jeg kan slutte mig dertil og skal kun tillade mig et Par supplerende Bemærkninger. Ministeren nævnte et Par Eksempler, saaledes at en Arbejder glider paa Gulvet i et Værelse og kommer til Skade; i dette Tilfælde, sagde Ministeren, kunde der ikke være Tale om noget Krav for Arbejderen, fordi Arbejdsgiveren ikke kunde have Skyld i Ulykken. Endvidere omtalte Ministeren det Tilfælde, at en Arbejder færdes paa et Stillads, eller hvad dermed kan ligestilles. Ministeren sagde, at hvis det her kunde paavises, at Arbejdsgiveren var Skyld i, at vedkommende Arbejder falder ned af Stilladset, enten fordi Stilladset var usolidt, eller fordi Arbejdsgiveren ikke havde sendt en Mand med, der kunde holde paa Stilladset, saa havde Arbejdsgiveren Ansvaret, men ellers var det ikke hans Skyld, at Ulykkestilfældet indtraf. Jeg ser ikke, at den højtærede Minister har Ret deri, selv om det Tilfælde indtraf, som dog maaske var ret mærkeligt, at en Arbejdsgiver sendte en Mand med for at holde paa Stilladset, og Arbejderen paa Stilladset alligevel styrtede ned, i. Eks. fordi han traadte fejl, saa tror jeg ikke, at Arbejdsgiveren blev fri for sit Ansvar efter denne Lov. Jeg ser ikke, der findes nogen som helst saadan Bestemmelse deri.